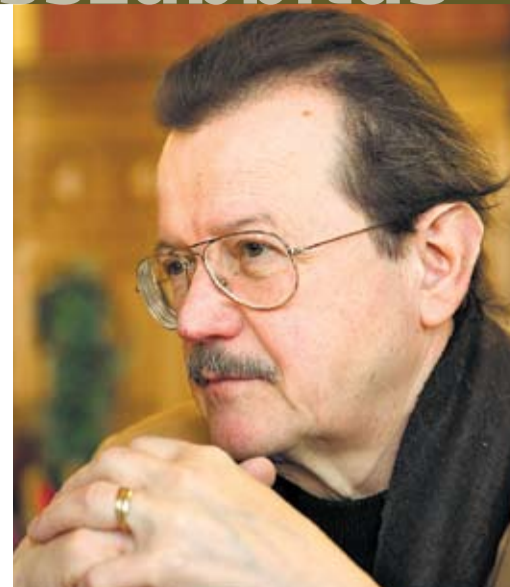

Zsádon Andrea és Szolnoki Tibor (jobbra) mint királynő és kamarás a Hamupipőke musicalben

MOHAY
GÁBOR

Nemrégiben ünnepelhették az Operettvilág Együttes negyedszázados jubileumát. Készült-e valamiféle mérleg a sokat megélt vállalkozásról?

Szolnoki Tibor: Legfeljebb annyi, hogy sikerült életben maradnunk. Mi voltunk az első privát színházi vállalkozás, mindennemű állami és szponzori támogatás nélkül, jókora kockázattal, hiszen az operett igényes műfaj. Nagy játékeret igényel, ezért nagy színházakat béreltünk. Rendkívüli anyagi terhet jelentett a szereplőgárda, a zenészek, a műszaki munkatársak, a kórus, a tánc- és balettkar, továbbá a díszlet költségeinek előteremtése. Mindezt csak banki kölcsönökkel tudtuk előteremteni, de sohasem késztünk a fizetésekkel, egyetlen fillérrrel sem maradtunk adósai senkinek. A Fővárosi Operettszínházban korábban megbecsült tagsági viszonyunkat is fel kellett adnunk, magunk teremtettük meg a külföldi és a vidéki fellépések lehetőségeit.

Zsádon Andrea: Az ötletet az adta, hogy mi külföldre jártunk énekelni, holott a turizmus számára lehetőséget jelentett a hozzánk érkező vendégeket a Hortobágy és a főváros nevezetességeinek megtekintése után színházi élményben részesíteni. Elkészült a Csárdáskirálynő eredeti, Kálmán Imre-féle német nyelvű feldolgozásával, aztán mindig kitaláltam valamit a továbblépésre, a következő bemutatóra vonatkozóan. Voltak kritikus pontjai a 27 esztendőnek, minden év végén egy kicsit behaltunk az egészbe, azután túlélve mégis folytattuk. A szakma vagy irigyelt bennünket, vagy kiközösített: szemben a mi teljes produkciókkal, sorra próbálkoztak gépi zenei alapon néhány szereplős adaptációkkal, de az eltelt évek a mi elképzeléseink helyességét igazolják.

Mennyi esélyt adtak maguknak, szöveg került-e esetleg próbaidő?

Zs. A.: Úgy vágtunk bele, hogy nem szabad mérlegelni, meg kell csinálni! A közönség hálája, a szervezők, megrendelők visszahívása a bizonyíték, hogy nem csináltuk rosszul. Persze, sokszor kellett kompromisszumokat is kötni. De mindig hiteles színházat alkottunk. Például nem vetettünk be lézershow-t A víg özvegyben, a Marica grófnő Szép város Kolozsvár dalának refrénje magyarként úgy szólt, hogy „hol mindenki piros-fehér-zöldben jár”...

Sz. T.: Egy lakatosüzem állítólag három-öt év alatt visszatéríti a befektetést, egy színházi vállalkozásnál nagyon nehéz megtérülésről beszélni. Az biztos, hogy ma is jól alszom, a „hogy vagy?” kérdésre tudok „köszönöm, jól” szavakkal válaszolni, miközben már azon gondolkodunk, hogy az új darabra hogyan lehet az új csapatot feltuningolni, mert a küldetés csak csillogó szemű kollégákkal és mosolygó zenészekkel felel meg az általunk elképzelt eredeti céljainak.

Zsádon Andrea rajongott alakja volt operai és operettszerepeknek: de melyik a kedvenc?

Zs. A.: Egyformán imádom mindkettőt. Az opera nagyszerű kihívás, örületes technikai tudást igényel, még ma is három nappal fellépés előtt már

EGY ÉLET, egy színház

FOTÓK: TÖRÖK ATTILA

Z S A D O N A N D R E A , S Z O L N O K I T I B O R

Évtizedekig ünnepelt primadonna volt itthon és külföldön Zsádon Andrea, Szolnoki Tibor pedig a musical egyik hazai megismertetője, mellette népszerű táncos-komikus. Feladva a biztos egzisztenciát, hat évvel házasságkötésük után még a rendszerváltást követő időszakban is merésznek számító kulturális vállalkozásba kezdtek. Nemcsak frigyük, hanem az Operettvilág Kft. is kiállta az idők próbáját.

intenzíven készülök. Debreceni zeneóvadás korom óta szeretek énekelni, mindegy, hogy hová szólít a köteleység, legyen az akár csak egy falunap. Boldog vagyok, hogy lehetőségem nyílt mindkét műfaj legjelentősebb alkotásainak legismertebb alakjait megformálni. A példaképem Házy Erzsébet volt, rajongtam a hangjáért, a színpadi bájáért és boldog vagyok, hogy Puccini tőle látott Manon Lescaut-ját később én is eljátszhattam.

Ugyanez a kérdés Szolnoki Tiborhoz: musicalt vagy operettet játszik szívesebben?

Sz. T.: Mindig elfogadtam az élet kínálta helyzeteket, lehetőségeket, ajánlatokat. És sohasem berzenkedtem az idő múlása miatt. Sokáig Bóni lehettem a Csárdáskirálynőben, később Kerekes Ferkó szerepét kaptam, most meg, ha minden jól megy, Vidnyánszky Attila új rendezésében Leopold Maria herceget játszhatom.

Fiatalon még a Sztárcsinálók Nérója volt a csúc, de mostanában szívesen alakítottam Higgins professzort a My Fair Ladyben, vagy Horace Vandergeldent a Hello, Dolly!-ban. Pályámra Vámos László széles műveltsége, tudása tette a legmélyebb benyomást. Amúgy nem zenei példaképeim voltak, Somogyvári Rudolf, Márkus László, Gábor Miklós és kollégáim is. Darvas Iván tartoztak a kedvenceim közé,

„A személyi edzőm hősnek nevez, de én hősnek a kiváló küzdő, győztes magyar sportoló nőket tartom.”

ZSADON ANDREA

mert meggyőződésem, hogy prózai képességek nélkül a zenés színház csak ripacszkodás.

A szereplés és a vállalkozás működtetése nem túl sok egyszerre?

Sz. T.: Időnként rendkívüli logisztikai feladatok sokasága. Reggel a lakásunk irodai helyiségében kezdek, miként az illik egy színházi vezetőhöz. Kifejezetten szerencsés vagyok abból a szempontból, hogy a fellépést viszont nem feladatnak tekintem, hanem élvezetes elfoglaltságnak, felüdülésnek. Bárhol képes vagyok egy asztal és egy szék mellett azonnali szervezőmunkába kezdeni, sőt, ha egy három felvonásos darab első részében énekelek, a további kettőt hasznos háttér munkával tudom eltölteni.

Zs. A.: Tibornak a munkája a szenvedélye. Amiben segíteni tudom, az a német darabok fordítása, vagy hála a rajzbéli adottságaimnak és ötleteimnek, a színpadi díszletek megvalósítá-

sa. Rendszeresen fellépünk együtt is, még a Zsebszínház Paudits Béla-féle Ketteskén műsora óta, de például írt Pozsgai Zsolt is nekünk színművet. Sokszor csak „ZsádonSzolnoki” elnevezés hirdeti bennünket. Az Operettvilág előadásaival és a vendégjátékokkal együtt évenként száz feletti a színpadra lépéseink száma.

Hogyan lehet bírni ezt a tempót kondícióval?

Zs. A.: Orvos édesapám egy életre megjegyeztette velem az úszás és a torna fontosságát. Annak idején a Művész SC-ben a híres öttusázó, Ferdinánd Géza volt az oktatóm, de egy időre kiesett a sport, mert az óbudai magaslatokról nem volt könnyű gyakrabban bejárni a városba. Aztán addig-addig mondogattam, amíg otthon csináltunk egy picit konditermet, felszerelve kerékpárral, evezőpaddal, gépekkel, súlyzókkal, és mindehhez egy finn szauna is társul. Emellett

hetente négyszer újra járok tornászni. A személyi edzőm hősnek nevez, de én hősnek a kiváló küzdő, győztes magyar sportoló nőket tartom, élükön Hosszú Katinka minden nehézségen túljutó akaraterejével.

Sz. T.: Minden tervezésnél sérthetetlennek kell tekintenem ezt a heti négy tornaelfoglaltságot. Nekem kevésbé van rá igényem, régebben gyakrabban lovagoltam, például Sasvári Sándor kollégám segítségével. Három évtizede változatlanok a konfekcióméreteim, így a bejárattól a lakásig felvezető 72 lépcsőfok napi többszöri megtétele elegendő fizikai megterhelés, különösen bevásárlás után. Nézni viszont szeretem a sportot, a vízilabda iránti rajongásomat a sok új szabály sem tudja elvenni, és nagyon kedvelem az olyan típusú, szívós akaraterejű fejlődő versenyzőket, mint a teniszező Fucsovics Márton vagy az úszó Kendereci Tamás. Érdekes, hogy a labdarúgás mennyire kimaradt az életemből, pedig anyai nagyapám, Balasics (Balázsovcics) Mihály annak idején húsz évig játszott és edzősködött Olaszországban, ott született édesanyám, mégpedig Veronában. Magam is két szezonon keresztül játszottam ott a Denevér Orlovsky hercegét, olasz nyelven.

Mi a titka, hogy a közös magánélet és munka mellett ma is erős a házastársi kötelékük?

Zs. A.: Mindkettőnknek második házassága az 1986-ban kötött, és noha természetes, hogy közöttünk is előfordul konfliktus, de Tiborban rátaláltam arra, akire vágytam: apám, kedvesem, szeretőm, társam egy személyben. A munkánk, a közös életünk egyszerre jelenti a ki- és a beteljesedést. Szeretem a humorát, az illatát és a csinos-ságát...

Sz. T.: Én rövidebb leszek: számomra ő az örök nő, a primadonna – művészi allűrök nélkül!

Bejárták a világot, népszerűek. Ennyi idő után honnan a motiváció a folytatásra?

Sz. T.: A feladatokból. A Játékszínben most műsoron lévő Hamupipőkéből, amely a színjátszás minden kellékét beveti, hogy a gyerekekkel életre szólóan szerettesse meg a színházat. Zene, tánc, mozi, ének. Szép ruha, mozgó díszletválasztal ... A nyáron következik németül a Fertőrákosi Barlangszínházban A víg özvegy, folytatva ősszel magyarul Sopronban. Büszke vagyok rá, hogy a Tokaji Fesztiválkatlan és a Fertőrákosi Barlangszínház játéka alkalmassá tételében nekünk is volt némi szerepünk. A nyári Szegedi Szabadtéri Játékok Titanic-előadásában is szóhoz juthatok a hajótulajdonos szerepében. Szeptembertől a már említett új Csárdáskirálynő következik az Operettszínházban, valamint újlólag elővesszük a Hamupipőkét. Ismert a tévében a Hogy volt? című műsor, de nálam a hogy van? és a hogy lesz? működik. Andrika, mit felejtettem ki?

Zs. A.: A Varázsfuvolát, amelyet a télen Németországban fogunk játszani. Meg még egy lényeges dolgot. A Játszai Mari-díjat még külön kaptuk meg, azután volt részünk néhány közös elismerésben. De idáig a legnagyobbat októberben, a Magyar Operett Napján a társulat és a közönség ünneplése közepette vettük át. Életműdíjat, az általunk hős szerett Operettszínházban, ahol már tíz éve nem léptünk fel.